

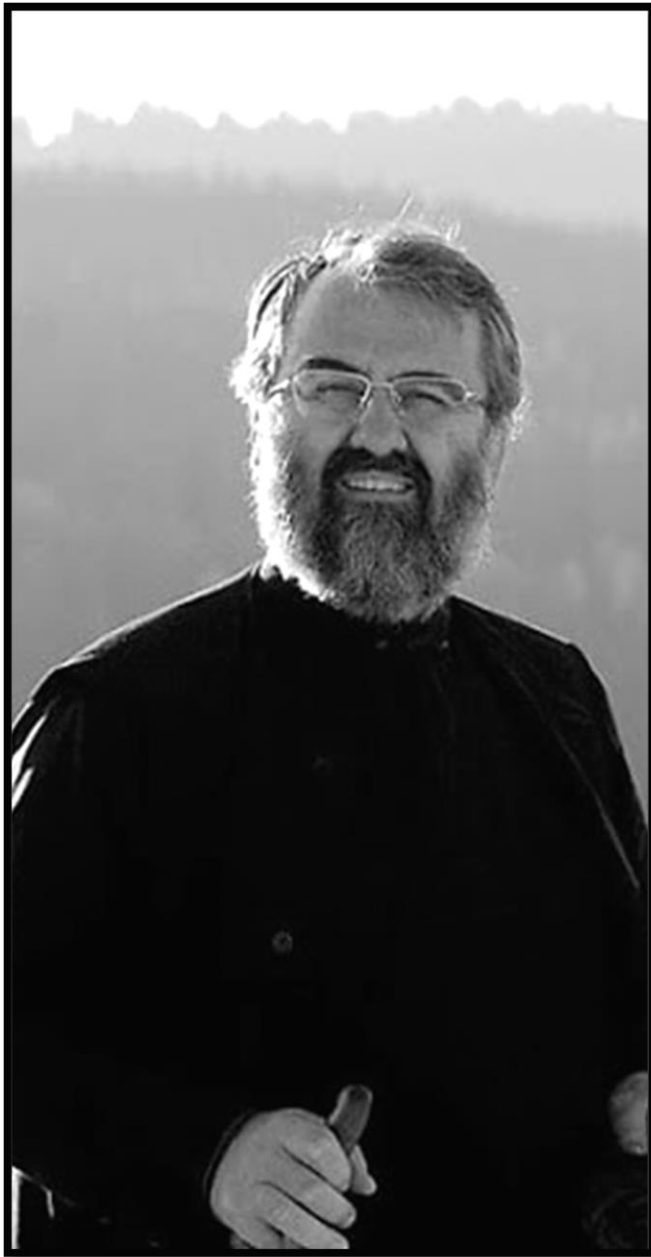

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Când Îl pui pe Hristos hrană și pază vieții tale, optimismul și nădejdea cea bună sălășluiesc în tine.” – Sfântul Iacov Tsalikis

Nr. 463 / 27 noiembrie 2022

**PĂRINTELE
CONSTANTIN COMAN**

DESPRE BOGĂȚIE

Toate eforturile noastre merg în direcția câștigului cât mai mare, a unui serviciu bun, a unei vieți confortabile. Cum să încadrăm mesajul Mântuitorului Hristos, în viața noastră plină de materialitate?

Întâi de toate, va trebui să privim cu luciditate și cu stăruință, să vedem dacă această cultură în care ne aflăm noi și care este generalizată, pentru că suntem într-o epocă a mondializării, este o cultură convenabilă cu adevărat. Așa cum ați definit-o și dumneavoastră, este o cultură a banului prin excelență, a confortului material, a folosului material, a consumului, a plăcerilor materiale și așa mai departe. Este o cultură materialistă prin excelență. Sunt puțini oamenii care și-o asumă lucid, conștient, în urma unei îndelungi reflecții. Toți suntem prinși ca într-un iureș de modul

acesta de viață și nu ne mai întrebăm dacă, într-adevăr, este profitabil până la capăt. Deci, primul lucru pe care ar trebui să-l facă fiecare om este să se întrebe dacă este mulțumit în adâncul lui de acest mod de viață, dacă îl satisface pe deplin.

Oricine își poate da seama că nu averile nenumărate îi aduc bucuria, ci prezența unui suflet lângă el, a unui om, a mamei, a tatălui, a soțului, a soției, a copiilor, a vecinului, a prietenului. Un prieten nu-l poți plăti cu toate averile din lume! Ori, banul este cel care ne strică aproape toate prietenii. Averile sunt cele care sapă între oameni prăpăstii adânci, între semeni, între frați, între părinți și copii. Nu este nicio filozofie în a înțelege acest lucru! Și totuși, o lume întreagă aleargă după bani! Mă întrebați cum este posibil?! Ce să spun, pare o lume în derivă, purtată de vânt pe valurile istoriei, ca o turmă de necuvântătoare. Îndrăznesc să spun lucrul acesta pentru că deseori mă simt pe mine și pe cei din jurul meu făcând parte din această turmă.

Sunt lucruri atât de evidente. Mântuitorul Hristos le spune cu atâta simplitate, cu atâta claritate, cu atâta fermitate, sentențios, încât nimeni nu poate comenta nimic, tocmai pentru faptul că lucrurile se pot certifica în propria existență.

Dacă ar fi cineva curios să facă un sondaj de opinie, în rândul celor

bogați, la sfârșitul unei vieți pline de bogăție, și dacă aceștia ar fi onești, am avea mărturia eșecului lor existențial. Dar, la bătrânețe, nu-i mai caută nimeni pe acești oameni, pentru că nu mai slujesc cultura și ideologia bogăției, nu mai slujesc la altarul lui Mamona, ca să spunem lucrurilor pe nume.

Nu sunt de acord cu exegeții contemporani nouă, care cred că numai în anumite condiții bogăția este piedică în calea omului și a lui Dumnezeu. Nu, în toate condițiile, bogăția este o piedică. Omul bogat nu este milostiv, nu poate fi milostiv! Teoretic, desigur, dacă este înțelept și folosește bogăția pentru a face milostenie, atunci bogăția nu este o piedică în relația lui cu Dumnezeu. Nu avem exemple nici în Evanghelii, nici în istorie. Poate, foarte rare exemple. Ca să vedem că nu există excepții, să citim finalul Evangheliei de astăzi, unde Mântuitorul spune clar și fără echivoc: *Mai ușor trece o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu!* Există vreun echivoc aici? Există vreo clauză? Apar circumstanțe atenuante, care să ofere vreo șansă bogatului? Eu nu văd niciuna!

Mântuitorul Hristos este foarte clar și foarte radical. Aceasta este Evanghelia! Dacă rămâi agățat și de un capăt de ață, de un lucru care pentru tine este mai prețios decât Dumnezeu, ești un nefericit.

Avem mărturia celor care Îl trăiesc pe Dumnezeu, li trăiesc apropierea, trăiesc darurile fantastice ale întâlnirii sau ale apropierii sau măcar ale simțirii de la distanță a dumnezeirii. Ce pace, ce liniște, ce dulceață, ce bunătate, ce bucurie, ce prietenie, ce deschidere fantastică asupra omenirii, asupra lumii, ce ierarhie extraordinară a lucrurilor și a valorilor când ai o mică, fie și numai o mică percepție la nivelul simțirii Dumnezeului celui adevărat! La acest nivel, oamenii nu pot judeca scolastic și teoretic, conceptual.

Lucrurile nu se limpezesc la nivelul abordării teoretice sau al dezbaterii, ci la nivelul experienței. Stă la îndemâna noastră, a tuturor, să experimentăm bogăția? Să experimentăm un timp și lepădarea totală de avuție, sărăcia! Am experimentat bucatele bogate? Să experimentăm o lună și bucatele sărace! Am experimentat dănțuirea cu bucurie lumească? Să experimentăm și întristarea duhovnicească! Să le experimentăm, așa cum spune Hristos, dând, măcar pentru un timp, ce este al nostru săracilor. Să observăm ce se naște în noi! De altfel, ideologia despre care vorbeam ține sus drapelul libertății individuale și al dreptului de opțiune și alegere. Nu sunt, oare, demne de luat în seamă cuvintele lui Hristos, măcar la nivel experimental?! Ar fi pătruns atât de

mult în conștiința omenirii acest Personaj, care este Iisus Hristos, dacă vorbele Sale nu ar fi avut relevanță în adevăr?

Sursa: Pr. Constantin Coman, *Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor*, Editura Bizantină, 2010

SFÂNTUL SOFRONIE SAHAROV

1896 – 1993

SEMNELE LIBERTĂȚII DUHOVNICEȘTI

Când îi este dat omului să cunoască valoarea covârșitoare a rugăciunii, mai presus de orice altă activitate, fie pe tărâmul științei, artelor, medicinei sau acțiunii sociale, ori politice, nu-i este greu omului să-și sacrifice bunăstarea materială de dragul răgazului convorbirii cu Dumnezeu. E un mare privilegiu acela de a fi în stare să ne lăsăm mintea să zăbovească în ceea ce este veșnic, în ceea ce este mai presus și dincolo de toate realizările cele mai strălucite ale științei, filozofiei, artelor etc. La început, lupta pentru a dobândi acest privilegiu poate părea disproporționat de aspră, deși în multe cazuri cunoscute mie, căutarea unei libertăți pentru rugăciune a devenit imperativă.

Rugăciunea cere experiența unei libertăți duhovnicești pe care majoritatea oamenilor o ignoră. Primul semn de emancipare e

renunțarea la a ne impune voința asupra celorlalți. Cel de-al doilea, e o eliberare lăuntrică de sub puterea pe care ceilalți o au asupra noastră. Înfrânarea dorinței de a domina e o etapă extrem de importantă, urmată îndeaproape de neplăcerea de a-l constrânge pe fratele nostru. Omul e făcut după chipul lui Dumnezeu, Care e smerit și în același timp liber. De aceea, e firesc și normal ca el să fie după asemănarea Creatorului său – ca el să se rețină de la exercitarea vreunui control asupra celorlalți, fiind el însuși liber și independent în virtutea prezenței Duhului Sfânt înăuntrul său. Cei stăpâniți de patima puterii întunecă chipul lui

Dumnezeu în ei înșiși. Lumina adevăratei vieți se îndepărtează, lăsând un gol chinuitor, plictiseala sâcâitoare. Viața e lipsită de semnificație. Atunci când prin prezența Sa blândă în sufletul nostru, Duhul Sfânt ne face în stare să ne stăpânim patimile, ne dăm seama că faptul de a privi de sus în jos la ceilalți e potrivit duhului iubirii. *Și dacă dragoste nu am*, orice altceva – chiar și darul profeției, al înțelegerii tuturor tainelor sau al facerii de minuni – nu este de niciun folos (cf. I Corinteni 13, 1-3).

Sursa: **Arhim. Sofronie Saharov**,
Rugăciunea, experiența vieții veșnice,
Editura Deisis, Sibiu, 1998

PROGRAMUL LITURGIC

Martți <i>29 noiembrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri <i>30 noiembrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat, Ocrotitorul României
Sâmbătă <i>3 decembrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>4 decembrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Efeseni 6, 10-17; Ev. Luca 13, 10-17; glas 8, voscr. 3 → Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București